76ste Jaargang — N° 52 Zaterdag 27 December 1930.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Vonnissen en doodsberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlasseching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheckrekening n. 84555.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven, aankondigingen, moeten franco gestuurd worden aan den uitgever.

Zalig Nieuwjaar

Nog tintelt de Kerstvreugde in eenieders ogen en Nieuwjaar is reeds daar, met nieuwe schatten van vriendschap.

Nieuwjaar !

Weer een jaar dat voorbijging, dat voorbijsloeg in het nimmer keerende wending !

Weer een jaar !

Hoeveel zullen wij er nog tellen, zij, ik, al de anderen ?

Nieuwjaar doet denken, diep nadenken, over het voorbije, het heden, de toekomst !

Nu worden beloften gedaan, hernieuwd !

Verscheurde en verbroken vriendschapsbanden worden weer vast en sterk.

Nieuwjaar vraagt vreugde, o ja, vel en nog vreugde, maar...

Maar vreugde en vreugde is twee.

Onze Nieuwjaar wil een vreugde, die het hart raakt maar de zinnen onbelemmerd laat : geen vreugde verkregen bij drank en dans, geen genot, dat de zinnen verstompt, het hart en de ziel verlaagt, een genot dat het eigen « ik » tot eenig doel heeft.

Wij, christenen, we willen een zuivere vreugde, onbesprongen van iedere drift.

En dan hebben wij een zalig en gelukkig Nieuwjaar.

En zoo wensch ik u, lezer, in ons aller naam, een Zalig Nieuwjaar !

* * *

Nieuwjaar is heel iets anders nog voor de kinderen.

Reeds vroeg in den morgen worden onze kleuters in hun warme bedekens, of droomen van lekkere of klinkende geschenken en van een langen, innigen moeder- en vaderkus.

Wanneer ze beneden komen, ronkt de kachel haar brommig liedje.

En dan, half beschroomd, tot voor vader en moeder treden, lezen ze hakkelend hun schoon nieuwjaarsbriefje.

Liefdevol na het sluitend « uw liefhebbend kind », staren hun holdere oogjes naar hun ouders.

Ontroerd tilt vader zijn kleuter op en het eerste dat hij dees jaar zijn kind geeft, is een klinkende kus op bei zijn wangen.

En moeder dan...

Droomend bij haar kleinsten geluk, drukt ze haar lieveling aan haar juichend hart...

Diep lijken haar oogen in die van haar kind, en peilen zijn zuiver zielken.

Heel stil teekent haar hand een kruisje op zijn voorhoofd en een traan glinstert en snelt over haar gelaat.

Een moederkus is de zegel op hun hefde.

Lachend en weenend blikt vader op vrouw en kind, en, al spreekt hij niet, een vurig gebed stuurt hij hemelwaarts, een gebed dat stijgt tot voor Gods troon en daar geschreven wordt in het boek des levens.

Gelukkige vader, moeder, gelukkig kind, u wacht een toekomst, rijk en zonnig, hoe arm ge ook zijn moogt.

U wacht de zegen Gods, die mild, overvloedig al uw werken of zweegen misschien zal maken tot rijke parels, die schitteren en glanzen in heilige kleuren voor zijn troon ; de versieren zullen uw nederig schoone kroon, die de engelen voor u vlechten zullen, als ge blijft wat ge zijt, en wordt wat ge zijt.

Dan moet dit jaar u zijn, één zegening naar de ziel : de ziel, die den mensch maakt.

Moge het jaar 1931 voor u allen zijn : een heerlijk leven uwer ziel !

Zoo is mijn wensch !

ZALIG NIEUWJAAR !

ZALIG NIEUWJAAR.

Het afgesleten jaar gaat aan de kim verdwijnen
En spoedig zal alweer een splinternieuw verschijnen ;
Een dikke zwarte mist van allerhande wenschen
Hangt rond het zonnepunt en vroolijk zijn de menschen.
Met liefdevollen gloed bigroeten zij malkaar
En wenschen buur en maag :

EEN ZALIG NIEUWJAAR !

« De Postrijder » die reeds zeven en zeventig jaren
Geketend aan malkaar voor zich zag henen varen
Dietelkens als er een nieuw jaar op kwam dagen
Zijn beste wenschen aan zijn lezers op kwam dragen,
Die wenscht nu nog vandaag zijn Vrienden altegaar
Met een oprecht gemoed :

EEN ZALIG NIEUWJAAR !

Welvaren en geluk en vrede voor u allen,
Dat noest een druppel leed uw beker moog vergallen,
De Heer zij steeds met u en storte Zijnen zegen
Bestendig op u neer als een weldoende regen ;
Al wat uw hart verlangt worde u dees jaar verguud
Zeg, lezer, zeg mij nu, of gij meer wenschen kunt !

Weer is dit jaar als rook verzwonden
Met heel zijn vracht van lief en leed.
Streek 't hier wat balsem, daar sloeg 't wonden
Geen enkel jaar ooit anders deed.

Hebt gij den goeden strijd gestreden,
't Werd u in 't gou 1 gebakt bij God.
Wien het zondennacht was in 't verleden
Weer straalt hem licht en reiu genot !

De tiktak van der eeuwen klokke
In «dag en nacht», is «lust en leed» ;
Met Nieuwjaar noort men de uren tokken,
En middernacht is 't eer men 't weet :

De jaren vlie len en verzwinden
In 't grondloos diep van de eeuwigheid;
Doch elk jaar zal zijn naklank vinden
Waar, vrienden, u Gods heilloon beidt.

Schenk 't jaar u heil, schenkt dankbre liefde
Aan God ; want ondank 't weldoen weert.
Zoo smart en vijmend leed u griefde,
Gedenkt wat Kribbe en Kruis u leert.

Ontregt u morklacht en gepreutel ;
Gemor toch tenigt 't ijdlen niet.
Wilt gij van 't waar geluk den sleutel,
Zegt hartlijk : «Heer, uw wil geschiedt» !

Schenk 't nieuwe jaar u vreugde en vrede !
't Sproe hemeldauw op dorp en steê !
Zach: glijde uw schip ter hemelreede.
Nog jaren lang, doch «levens zee !

Graag had ik tog, als nieuwjaarsbode,
Bij wat ik wenschte, aan elk apart
Nog een aparten wensch gebeden :
Doch, maak ik 't kort, 't komt diep uit 't hart !

Een Moderne Furie ! !

Daar wordt tegenwoordig veel aan rekord gedaan : bijna wekelijks brengen de kranten ons het bericht, dat hier of daar — meestal in Amerika — de een of ander grotesk dwaas, weer eens een krachtroer heeft beproefd, waardoor hij voor een oogenblik, de aandacht van het wereldpublieke weet te trekken. Lazen we voor eenige weken niet : hoe een Amerikaansche zonge gaine, honderd uren had doorgebracht boven op een lantaarnaal, en kregen we toen niet de fotografie te bewonderen van dat lachende wurvende meisje, waarvoor de ernstige menschen met moeilij de schouders zullen opgehaald hebben ?

Rekord ! Wat is rekord ?

Luister : In het jaar 1928 der christelijke beschaving, in ons « zeer gekultiveerd » Europa, beproefde een moderne Gargantua uit Berlijn het, in zoo kort-mogelijken tijd de grootste-mogelijke kwantiteit eten te gebruiken. En waarlijk, de kerel kreg het klaar op 10 dagen tijd 300 pond — zegge 150 kgr. — varkensvleesch te verorieren ! Of de man daarna is doodgevallen, weet ik niet, d ch in alle geval, heel de wereld werd geamuseerd over de sensationeele gebeurtenis en triomfantelijk werd het aangekondigd, dat deze slikkerige Duitscher het wereldrekord sloeg in het eten.

Er waren er nog meer, die de dasticiteit van hun maag eens wilden beproeven : een ander Germaan vond het middel om in 10 minuten tijd, 7 meter worst te bergen, een Italiaan had voor een maaltijd niet min dan 3½ km. spaghetti of macaroni noodig. Zoo zijn er rekords in het eten, in het drinken. Zoo zijn er op alle gebied. De twee sterkste menschen van de wereld zullen mekaar ontmoeten in een afgesloten ruimte van enkele vierkantke meter, en daar, in het aanschijn van een 20.000 angstig-wachtende menschen, zullen ze, gedurende enkele minuten, mekaar met hun vuisten ramelen, tot een er van neerzinkt en de ander daardoor het wereldkampioenschap, het rekord in het boksen verovert, onder het uitzinnig applaus van zen begeesterde menigte.

En dan moeten denken dat de groote massa van het overbeschaafde, moderne menschdom, hongert naar zulke zensationeele gebeurtenissen ! Het ware om er bij te lachen, was het niet zoo treurig, en lag in deze hunkering naar sensatie, en in dit genot om de krachtprestaties of zonderlinge kuren van ganzch ontaarde en onevenwichtige menschen, niet het onbetwistbaar getuigenis, dat onze moderne, zoo beschaafde wereld, soms zoo jammerlijk lijdt aan inwerkijke zielloosheid. Dat er menschen gevonden worden — en vele — die er hun genoegen in vinden, zich gelijk te stellen met roeiebooze dieren, die ook hun buik vullen tot ze niet meer kunnen of die ook zullen vechten tot ze er bij vallen ; en dat er een ontelbare massa is van zoogezegde beschaafden, die daarvoor bewonderend toegaapen, is dat niet het ontelbare teeken, dat onze huidige wereld soms alle zielheid heeft verloren en de leer van het Evangelie, de enige zaligende, de eenige die onze ziel kan bevrijden, schijnt vergeten te hebben ?

En toch, daar is er Een geweest, wiens zacht, maar ver-dragend woord, de menschen heeft opgevoegen tot het « hoogste rekord » dat een mensch kan bereiken : de volmaaktheid der menschelijke ziel, in der tijd dat het oude heidendom aan 't verkamerken was, en sterven ging in de laagste dierlijkheid, toen is Hij gekomen, de poede de zachte Man, die Jezus heette, en zich Gods Zoon noemde, en was. Zegenend brak Hij het brood van zijn weerd en zijn daad voor de hongerige scharen. En hoog boven het hoofd van de diep gebukten massa, die haar moeie zorgen niet meer heffen kan naar de sterren, heeft Hij deen glansrijkst heerlijke, dat hoogste ideaal : 't rekord van 't menschelijke leven : « Wilt Ge volmaakt zijn, verloochen u zelf... kom en volg Mij » en dat andere : « Bemint uw evenmensch gelijk u zelf ! ».

En duizenden millioenen hebben dat ideaal zien schitteren aan den einder van hun leven, en met heel de kracht van hun edelste menschelijkheid, hebben ze dat rekord, het schoonste nagestreefd en bereikt. Denk hier niet alleen aan hen, die ver van en boven ons zijn, de glorierijke heiligen, maar ook aan al de brave menschen van onzen tijd, die langs de wegen van deugd en eerbaarheid en van de grootmoedige zelfverloochening, opgaan naar het laatste doel van alle wezen, naar God !

Ha ! wat zijn ze klein, al onze moderne rekordmannen, neevens die ware grooten, al zijn dezen dan ook onbekend en wordt hun naam niet rond gebazuind door de dagbladen ! Zij allen, zij staan het hoogste rekord van de grootste beide : want zij hebben hun God hef boven alles en hun evenmensch als hun liefsten broeder ; het rekord van de schitterendste waarheid : want zij verneder en hun trotsche natuur voor God : het rekord van de edelste menschelijkheid : want zij leven in groote reinheid naar ziel en lichaam, en in hun oogen liet de diepte van een zuiveren kinderlijk en de heele schitterring van de verre sterren. Zij zijn de « waar » rekordhelden, de echte kampioenen, die we mogen en moeten bewonderen, — laat het dan nog zijn, u stilte dat hebben ook zij liefst, want zij verwachten en krijgen loon van Onzen-Lieven-Heer.

BUITENLAND

DUITSCHLAND.

Minder cigaretten in een doosje. — Naaanleiding van de nieuwe verhoogde tabakbelasting hebben de Duitsche cigarettenhandelaars besloten de prijzen op 1 Januari met 10 pct. te verhoogen. Deze verhooging zal op een eigenaardige Wijze door de Verbruikers betaald moeten worden.

In de doosjes cigaretten van ten stuks zullen zich in de toekomst nog slechts 9 cigaretten bevinden. De doosjes van 25 stuks zullen uit den handel verdwijnen en plaatsmaken voor doosjes van 27 stuks, waarvoor dus een prijs van 30 cigaretten zal moeten worden betaald.

Onschuldig veroordeeld. — In Oktober 1929 werd de bakker Pohl te Breslau wegens moord veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf de man zijn onschuld volhield. Thans is er een zekere Schiewack, die ter dood veroordeeld is wegens moord op zijn vrouw, hem geschreven eerlijkmaakte en op een kenkennetje, bekend, ook het slachtoffer te hebben vermoord, waarvan men tot nog toe Pohl betichtte.

Het ingesteldde onderzoek wees uit, dat Pohl inderdaad onschuldig was en dat Schiewack inderdaad den moord op Schulz heeft begaan. De onmiddellijke vrijlating van Pohl wegens straf op 16 Augustus 1930 was begonnen, is thans bevolen.

Ontzettend familiedrama. — EEN LANDBOUWER WORDT BESCHULDIGD ZIJN VROUW EN 3 KINDEREN VERMOORD TE HEBBEN. — Te Kreiden in het district Hannover, is een landbouwer aangehouden, onder beschuldiging zijn 20 jarige vrouw en zijn 3 jongste kinderen van 1 tot 4 jaar te hebben vermoord.

De man was Vrijdagochtend bij de buren verschenen. Hij vertelde dat hij, toen hij opstonden, bemerkte dat zijn vrouw en zijn kinderen niet in huis waren. Hij zocht een half uur en ontdekte daarna hun lijken in den waterput.

De gendarmerie bekijkt een wonde aan dit verhaal, daar het algemeen bekend was, dat de boer in oorlog met zijn vrouw leefde en zich bovendien in financieele moeilijkheden bevond. Daar ook niet bleek, dat de waterput erg ondiep was, zoodat de vrouw er zeker niet in kon zijn verdronken, werd de man in hechtenis genomen. Het parket heeft bevel tot schouwing van de vier lijken gegeven.

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEE
NAAML. MAATSCHAPPIJ TONGEREN.

Bij uitscheiding van BOEKHANDEL,
totale UITVERKOOP AAN FACTUURPRIJS, van alle in magazijn zijnde artikelen, van ons verkoophuis
GROOTE MARKT, 37 - 39 TONGEREN.

De N.M. Drukkerij COLLÉE,
Hoek der Regulierenwal en der Putstraat
eene der oudste en meest gekende der provincie, geïast zich, gelijk in het verleden met het uitvoeren van alle werken die het drukkersvak betreffen, en hoopt de gunst en het vertrouwen harer talrijke klienteel te behouden.
De Beheerraad.

INDIE.

Bekeering van Anglikaansche Missionaris. — CHITTAGONG (Bengalen). Ds. Benjamin Bettenson, Anglikaansch missionaris van Chittagong, werd op 24 September te Amsterdam [illegible] De Bettenson is de zoon van [illegible] Bettenson, die [illegible] Bengalen [illegible] Ds. Bettenson [illegible] Mr. P. [illegible] Indie.

JAPAN.

Een apostel der [illegible]. — [illegible] Pater [illegible] Zakai [illegible] Hij was zelf [illegible] wel [illegible] Pater [illegible] Pohl [illegible] Pater [illegible] Zakai [illegible] Toen hij [illegible] Maar [illegible] Toen [illegible] Volgende [illegible] de moeder.

[illegible] Zal [illegible] Blaise van den Bek [illegible] Zoals [illegible] Zacht [illegible] Hij sprak volle waarheid. Er was op dat oogenblik in zijn stem en in zijn hart geen liefde voor haar. 't Was zijn trots, die zich in hem opstuwde, zijn gewonde eigenliefde die haar wilde straffen, omdat zij zoo grievelijk met hem had gespeeld. Dat zij niet geneigd was met hem mee te gaan, sterkte hem slechts in zijn voornemen haar te dwingen toch mee te gaan ; want hoe minder lust zij er toe voelde, hoe zwaarder de [illegible] Toen [illegible] voor zoover de doekerie [illegible] del onderzocht.

AMERIK

Van een [illegible] Washington [illegible] Beijing [illegible] New-York [illegible]

FRANKRIJ

Een vrijspraak. [illegible] Zaterdag [illegible] Dordrecht [illegible] Tragische Moedersmart. [illegible]

(Wordt vooruitgezonden)

MENGELWERK VAN DE « POSTRIJDER »

— 24 —

DE WARE EDELMAN

— Ja, dat wou ik bijna, mama, Ik heb hem mijn woord gegeven.

— Gij praat als een man, zei haar moeder. Alsof uw woord iets is, dat u bindt. Het is een privilege van de vrouw, dat zij zich niet aan een gegeven woord behoeft te houden. Ik praat van den republikeinschen schooier betreft...

— Noem hem niet zoo, mama, riep Suzanne driftig. Want haar geduld was eindelijk uitgeput. Van al de edelen die ik ken, is er geen enkele, die, wat edelmoedigheid en dapperheid betreft, met hem vergeleken kan worden. Op dit oogenblik hebben wij onze vrijheid aan hem te danken en ik heb hem, door mijn gedrag, al genoeg onrecht aangedaan.

— Maar kind, wat praat ge toch voor onzin, riep de markiezin woedend. Hij dapperder en edelmoediger dan een van de edelen, die ge kent. Hij, die man uit het gepeupel, die republikein, die oproerling ? Zijt ge niet wijs, kind, of... De markiezin zweeg even en haalde diep adem. Opeens ging haar een licht op, meende zij.

— 't Is toch niet dat ge verliefd zijt op dien schooier ?

— Moeder ! Er klonken ontzetting, verbazing, waardigheid uit den toon, waarop Suzanne dien uitroep slaakte.

— Nu ? vroeg mevrouw De Bellecour zeug. Antwoord mij. Suzanne. Zijt ge verliefd op dien La Boulaye ?

— Daarop behoef ik niet te antwoorden, begde het meisje verwijtend. Ik weet zelf immers ook dat het verschil in stand tusschen hem en mij groot is. Hoe kunt u mij dus zulk een vraag doen ?

Met een uitdrukking van voldoening wierp de markiezin zich achterover in de kussens van het rijtuig. Maar opeens zat zij met een schok weer overeind.

— Er is iemand die in een vreselijke vaart achter ons aan komt rijden, zegde ze met een angstigen klank in haar stem.

Inderdaad klonken er boven het geratel der wielen en het getrappel der paarden de verwijderde hoefslagen van een ruiter, die in duizelingwekkenden galop zelterna reed. Suzanne keek [illegible] uiten in het toenemende duister van de winternamiddag.

— Het is zeker een of andere loerier, antwoordde zij kalm. Niemand anders rijdt in zulk een vaart.

— Ik zal geen [illegible] en voor we weer veilig en wel in [illegible] ristelijk land zijn, klaagde de markiezin.

Het hoefgetrappel kwam nader, steeds naderbij en de donkere gestalte van een ruiter schoot opeens vlak langs het pointer. Op hetzelfde oogenblik verbrak een luid, ruw bevel om halt te houden, de avondstilte.

De markiezin omklemde krampachtig met haar eene hand den arm harer dochter en met de andere maakte zij het teeken des kruises, alsof de man, die hen had ingehaald een afgezant van den booze was.

— O, God, bescherm ons ! hijgde zij ontzet.

— Goede hemel ! riep nu ook Suzanne, de stem herkennende, die met de mannen op den bok — den koetsier en den stalknecht praatte.

— La Boulaye ? herhaalde de markiezin. Toen, in plotseling oplaaiende woede : — We hebben pistolen bij ons !... We...we zouden misschien op hem kunnen schieten...

Het meisje klemde de lippen op elkaar en alle kleur week uit haar gelaat. Met een schok stond het rijtuig stil.

Het volgende oogenblik werd het portier met een ruk geopend en buiten in den regen stond La Boulaye — een sprettenden blik in de oogen, een minachtenden trek om den strengen mond — voor hen te buigen. Hij was van zijn paard gesprongen en had het dier aan een boom op zij van den weg vastgebonden. De markiezin hinderde toen zij hem zag en dook weg tusschen de kussens van het rijtuig.

— Citoyenne, zei hij zeer bitter, toen ik gisteravond een overeenkomst met u aanging, had ik niet gedacht, dat ik vanavond in de noodzakelijkheid zou zijn u in zulk een vaart achterna te rijden, om u aan uw belofte te herinneren. Ik heb wel eenige ondervinding van de manieren van de lieden van uw slag en van hun groote woorden en kleine daden. Maar toch was ik dwaas genoeg om u te vertrouwen. De ondervinding maakt ons steeds wijzer. Wilt ge zoo goed zijn uit te stappen, citoyenne ?

— Met welk doel ? vroeg zij met eene stem, waarin zij trachtte een ijskouden, vaderlijken klank te leggen.

— Met het doel datgene, wat ge mij, hebt beloofd, na te komen. Uw moeder zou met uw en haar kostbaarheden de reis naar Pruisen kunnen voortzetten, op voorwaarde dat u met mij teugkeerde naar Frankrijk

— 't Was een belofte, die mij als 't ware werd afgeperst, antwoordde zij. U vergeet dat ik die belofte in wanhoop heb gedaan, mijnheer La Boulaye.

— Uw gehouden speedt u een part, citoyenne antwoordde hij met een beleefdheid, die op zichzelf een bespotting was.

— Uw toestand was ver van wanhopig, want ik had beloofd u en uw moeder beiden in de gelegenheid te stellen te ontvluchten, zonder er iets in ruil voor te krijgen. Alleen die ellendige kostbaarheden moesten worden opgeofferd.

Er heerschte een korte stilte, gedurende welke hij op een antwoord wachtte. Haar blauwe oogen trachtten zijn blik te weerstaan, maar vergeefs. Er de heftige aandoening deed haar adembalging snelle gaan.

Ik wist niet wat ik zei. Men kan mij toch niet houden aan een belofte, die ik deed, terwijl ik innzelf niet wist. Ik was tenminste niet gerechtigd u die belofte te doen, want ik kan met meer vrij ver mijzelf beschikken. Ik ben verloofd met graaf Anatole d'Ombreval. Het contract is reeds getekend en mijn verloofde zal zich te Trier bij ons voegen.

Het was alsof zij hem een klap in het gezicht had gegeven. — Eenige oogenblikken stond hij sprakeloos. Eeen kwam het vaag in hem op, dat de naam, dien zij daar noemde de naam was van dien man, dien hij, volgens bevel van hoogerhand gekregen, moest aanhouden.

Dat kan mij niet schelen, riep hij ruw. Gij zult uw belofte aan mij houden, zoo waar als ik leef.

— Maar ik wil werkelijk niet, zei zij nu zeer beslist. Zoudt u zoo goed willen zijn, de deur dicht te doen en ons verder te laten gaan ?

— Uw moeder en uw kostbaarheden kunnen doorgaan. — Zoo was 't afgesproken. — Maar ge zoudt niet mij. Ik wil geen slape zijn van meisjesgrillen en geen speelbal van vrouwenluimen, citoyenne.

Hij sprak volle waarheid. Er was op dat oogenblik in zijn stem en in zijn hart geen liefde voor haar. 't Was zijn trots, die zich in hem opstuwde, zijn gewonde eigenliefde die haar wilde straffen, omdat zij zoo grievelijk met hem had gespeeld. Dat zij niet geneigd was met hem mee te gaan, sterkte hem slechts in zijn voornemen haar te dwingen toch mee te gaan ; want hoe minder lust zij er toe voelde, hoe zwaarder de [illegible] Toen ontwrong zich plotseling een snik aan haar keel ; zij bukte zich en zonder te